

Flet poprzeczny

Flet jest najsprawniejszym technicznie instrumentem dętym orkiestry, jest też często wykorzystywany jako instrument solowy.

Flet poprzeczny jest rurą metalową lub drewnianą posiadającą przy jednym z końców otwór wargowy służący do zadęcia. Ma też szereg bocznych otworów wyposażonych w klapy, które służą do zmiany wysokości dźwięku. Ostateczna wersja instrumentu została udoskonalona w [XIX wieku](#) przez Theobalda Böhma i weszła w skład orkiestry symfonicznej. Instrument składa się z trzech części: głowy, części środkowej – korpusu oraz stopki. Najmniejszą wersją fletu poprzecznego jest flet piccolo, na którym można wykonywać bardzo wysokie dźwięki.

Współczesne flety poprzeczne, mimo, że należą do grupy instrumentów dętych drewnianych, wykonuje się z metalu, najczęściej ze srebra, choć niektórzy fleciści używają zbudowanych ze złota i platyny, by osiągnąć piękniejszy dźwięk. Flety drewniane używane są głównie do wykonywania muzyki dawnej i wymagają do wydobycia dźwięku większego ciśnienia powietrza.

[Zobacz, jak na poprzedniku fletu poprzecznego, flecie traverso, gra wirtuoz tego instrumentu Alexis Kossenko.](#)

O flecie poprzecznym opowiada muzyk Orkiestry Sinfonia Varsovia:

- Starożytne flety, podobnie jak inne instrumenty z rodziny dętych drewnianych, także nie musiały być zrobione z drewna. Robiono je z trzciny, rogów zwierzęcych, a nawet kości. Dziś można je budować także z wysokiej jakości plastiku.

Jednym z najstarszych fletów jest fletnia Pana, która składa się z puszczalek (rurek) o różnych długościach, połączonych ze sobą. Grano na nich w starożytnych Chinach i w Europie już 500 lat p.n.e. Instrumenty takie używane są do dziś w muzyce ludowej wielu krajów, np. w Rumunii, Peru, Ekwadorze i na wyspach Pacyfiku.

